

ОКтябРНИНГ
50
ЙИЛЛИГИ

ОМОЧДАН КОСМОСТА

БУГУНГИ ўзбек деҳқонининг ўтмишидаги жуда кўп иш қуроли эндиликда тарих музейлари экспонати бўлиб қолди. Унинг нечаги кунин ҳақида мушоҳида юритсангиз, ўша пайтда деҳқоннинг иш қанчалар сермашаққат бўлганлигини тасаввур қиласиз.

Яқинда Чинозда бўлган ажойиб учрашувда бир кеска деҳқоннинг выставкага қўйилган омон-бўйинтириш томоша қилиб турган ёшларга айтган гапи жуда таъсирли бўлди. У бундай деди:

— Ўн, сизлар билмайсизлар, болаларим, камбала деҳқон шу омонча ҳам зор эди. Мана кўрангизлар, омон буюри ёрочдан ясаларди. Уни ишлатган деҳқон ҳам қаддини буюрига манбур эди. Ҳозир деҳқонларимиз тракторда қоматини роз қилиб ўтиради. Бу — замона шарафоти. Ўтмиш кунларда турмуш азобидан бўйинимиз ҳам эди, бугунги кунда кўраганимизни кўтариб, қадамларимизни шақдам ташлаб дадил юрамиз...

Кенг майдонга бир қатор қўйилган экспонатлар — омон-бўйинтиришдан тортиб, фазога учатган йўлдош эмблемасигача бўлган нарсалар ҳаммамнинг эътиборини тортарди. Кўранмадаги нур сочиб чачнаб турган ордон, медаллар, баъзи ишчилардаги олтин қолдулар деҳқон меҳнати улуғланганлигидан, шон-шарафга бўйланганлигидан ҳикоя қиларди.

сини боссанг юраредди. Хотин киши омон ҳайдалормиди, омончи... эркакларнинг зўри ҳайдарди...

Бу аёл Яламадаги Оқунбобоев номли колхознинг кеска аъзоси Жўраҳон ая Исзатуллаева эди. У 1936 йилда тракторга минган, бу ишга журят этган оташин ўзбек аёлларидан бири эди. У ҳиносида давом этди:

— Қишлоқнинг шарафоти эди. Унинг бўла тиллари омон-бўйинтириш, синдириб, деҳқон нафтини ростлади. Бағрига оғиб, текизди. Вой, трактор биринчи марта ер ҳайдай бошлаганда деҳқонларнинг суяганини кўрсанг. Ўшанда яна қилиб қўйганим, мен ҳам бир куммас-бир куй шу тракторнинг қулогини бурайман, деб. Чин қўйилган бир нарсатга уринсанг етишмагунча қўймайсан, ўттиз олтинчи йили мурод-мақсадимга етдим.

Бундан ўттиз бир йил илгари трактор рулига ўтирган жасур ўзбек аёли, бугунги кунда Иттифоқимизда доғди кетган механизатор Турсуноя Охунова икковлан суҳбатлашиб турганда кўнглига бир фикр келди. Ҳозирги пайтда минглаб Турсуноялар техника жиловда бўлган экан, бу ишда Жўраҳон аялар сўмоқ очган, уларнинг катта йўлга чиқишига қўмақлаган, далада берган эмасми? Ҳа, шундай. Ҳамма ялғизли ошган, юксалиш соҳиблари бўлган ўзбек аёлларимиз ўз ақид-хўрақларидан ҳикоя қиларди.

Омон-бўйинтириш олдида жуда кўп одам тўпланганди. Уни, айниқса, ёшлар ажабланиб томоша қилардилар. Шу ерда Турсуноя Охунова билан суҳбатлашиб турган эллик беш ёшлардаги аёл эътиборимизни тортди. У ҳақин билан сўзларди. Турсуноя жон-қулоқ бўлиб тингларди.

— Эсласам юрагим орқага тортади у вақтдаги ишларини, — дерди у, — кийимларимизнинг чопидан шўр қайнаб чиқарди. Ўша даврдан қолган «...елканс ямоқ» деган сўз. Оҳ-қизларимиз оғир, эрталаб салқинда бироз тузук ишларди, кейин омон қулогини елгага олиб уларга қўмақлашарди, бечора эркаклар. Мана сен хотин бошинг билан филдек машинани гулдиратиб ҳайдайсан, негаки илопка-

Коллективлаштиришнинг дастлабки даврида битта, иккита тракторга эга бўлган колхоз, совхозларда ҳозир ўнлаб кучли машиналар бор. Ўтган йили областимизнинг колхоз ва совхозлари даласида 9385 та ҳар хил маркадаги тракторлар ишлади, 533 та комбайн билан ғалла ўриб, янчилди. Пахтазорларда 4195 та „зангори кема“ жавлон урди.

роқлари, меҳнатга муҳаббатлари, эрлар билан ёна-ён туриб янги жамият равнақи учун курашга сиқидил олганликлари туфайли ҳам ўша пайтда техникани бошқаришга жазм қилганлар, эндиликда эса оламшумул ишларини ўринлатиб адо этмоқдалар.

Омондан бирданги ҳозирги техникага эга бўлмаганмиз, албатта. Ой тортдангиз сўқа пайдо бўлган, шунда ҳам қувонганимиз. Кейинроқ «фарзон» келган, бунисига ҳам суяганимиз, йигирма саниқини йиллардан бошлаб «Красний Путилов» заводидан ишланган тракторлар даладариимизни ҳайдаган. Эҳе, ўшандаги деҳқонларимизнинг қувонганини кўрсангиз...

Бу тўғрида ўрта овул қиллогининг биринчи тракторчиси Тўлган Тошев сўзлаб берди. Ҳозирки мамлакатлар тракторини қўйиб, ўзимизнинг ишчилар қўли билан ясалган тракторни олганмишда ҳамма одам «давлатимиз ёш бўлса ҳам ўзимизнинг тракторини ишлаб чиқарди, ҳей, буржуялар, кўзингни очиб қўй» дейишганди. Мана шундай қилиб ой-кун ўтган сари янги-янги тракторлар олавердик. Ўрнимиз чуқурроқ ҳайдаладиган бўлди, ҳосилдизга кут-барага кирди. Партия ва ҳукуматимиз бизни аввал омон-бўйинтиришдан озод қилди, кейин қўлимизга жон роҳати техникани берди. Деҳқонлар авлоди бунинг учун юрагидан жўшиб турган ташаккурини билдиради.

УЛУГ Ватан уруши йилларида, урушдан кейин қишлоқ хўжалик машиналари камчилик вақтларда коллектив хўжаликнинг барқарорлиги йўлида ҳормай-толмай курашган, ҳозирги пайтда кескин пенсионер бўлиб қолган отахонлардан бирини учратдим. Аввалига уни таний олмай турдим. Шу пайт янмиди. «Ҳа, Тилла ака», дед у билан кўз юзлашди. Шунда у билан танишгани, унинг бригадаси ҳақида баған, марҳум Назарали ота Исзатовнинг ўз ҳамқишлоғи бу ажойиб пахтакор ҳақида айтган гапларини бирма-бир эсладим.

... Идоранинг ёнбошидаги даладар унга қарашли эди. 1947 йилда республикамизнинг бир гуруҳ илгори қишлоқ хўжалик ходимлари қатори Тилла Турановга ҳам энг юксак мукофот — Ленин ордени, ўроқ ва болга Олтин юлдуз медали берилган эди. Улар республикамизда биринчи топқир Социалистик Меҳнат Қаҳрамони унвонини олишга сазовор бўлган қалдирғочлардан бири эди.

Балад бўлиб, оқ-саридан келган, кўзлари ҳамиша жовдираб кўлиб турадиган бу ишчилар ва ҳамқишлоқларининг хўрсандчилиги ченасиз эди.

— Илгари замонада деҳқон боласи шунча ҳурмат-эззатга эга бўлишди ҳаёт қила олармиди. У шу бугунги қишлоқ тантаъинини ёшиш учун газеталардан, радиодан келган муҳбирларга қараб гапирарди. Мен бу ишончли меҳнатим билан оқлайман. Раҳмат, партия, ҳукуматимизга...

Тилла Турсунов тўқилганиб, гапини давом эттирмоқда. Унинг кўзларида севинч, қувонч ёшлари йилтирди.

Мана ҳозир орадан йигирма йил ўтган у билан яна учрашиб турибмиз. Тилла ака зўла-ласи пинчи одамлардан экан. Соҳ-соҳли бирмунча оқарган бўлса ҳам қадамлари дадил, ҳали бақувват эди. У қаҳрамон бўлган йилларда битта ҳайдов ёки чопқ тракторига бир юз йигирма беш, бир юз ўттиз гектар ер турғи келарди. Мана шу бугунги «омочдан космосгача» мавзуда ташқи қилинган вистақадаги бир давуда таъйинланган қараганда ҳозирги пайтда битта ҳайдов ёки чопқ тракторига қирқ-эллик гектар, айрим хўжаликларда ундан ҳам оз ерни иллаш лозим бўлмоқда.

— Ҳозирги вақтда деҳқон жуда илгарилаб кетди. — мулоҳаза юритади Тилла Турсунов. Бу сўзин биринчи ундан эмас, бошқалардан ҳам эшитишга тўғри келди. Вистақа очилишига бағишланган митингдан сўнг вистақадаги кинотеатрда икки авлод учрашувига бағишланган таънади йиллиги бўлди. Шунда биринчи бўлиб кеска механизатор, тракторнинг рулига 1924 йилда ўтирган, шу Чинозда МТС ташкил этган, умуман Янгибўлада пахтачиллини ривожлантиришга, механизатор кадрлар табиришга муносиб ҳисса қўшган Димитрий Гаврилович Красавин сўзга чиқиб

лади. Унинг эвеноси ишлатган даладар менга жуда таниш.

Димитрий Гаврилович айтмоқчи, деҳқон қўлида техника етарли бўлса у тош устида гул ўстиришга ҳам қодир. Мана шу ўмузроқлар мувофиқа бўлиб тузилганда бу сўзини ажаб бажарган аямактар ҳисобланадилар. Чирқин дарёси бўйларидан унча ўзоқ бўлмаган ўмузроқлар эвеносининг ери шундоқгина шағаллан иборат. Агар тиззага уриб турган ғазалари қўриганимизда «шундай жойда ҳам экин ўстириб бўлармиди», деб биронинг бу ҳақидаги ишонтиришга кўймас эди. Далада бўлган кўнмиш, биздаги ажабланишдан бир нима сезган ўмузроқ гап бошлади:

— Осон бўлди деб ўқайсанми бу ерларда пахта ўстириш... Одамлар ердан ўт илдириш терган бўлса, биз қамин илдириш билан тош тердик. Биринчи марта трактор юргизганимизда унинг илдираклари гачир-гучир тош босди.

Кеска ва ёш механизаторларнинг сўзларини эшитиб ўтириб деҳқон ҳосилини трактор кам бўлган даврда ҳам, техника билан қўролланган ҳозирги пайтда ҳам осонликча қўйга — киритолмайди, деган фикр қўнғиллаб ўтказилди. Трактор кам, деб бошқа имомонилар нига сойимасми ёки техниками етарли, деб ҳотиржам бўлиб қолсан, унда қандай деҳқон бўлиб қолган ҳеч гап эмас. Димитрий Гаврилович ва унинг тенгқур ҳамқаблари ўз даврида битта тракторини унча-тўртта трактор кундан фойдалангандай ишлатган бўлсалар, ўмузроқ Бухорбоев ва унинг ақли расо шериклари тракторини шундай ишлатишнинг, тош устида гул, яъни «оқ олтин» ўстиришди.

Қандай қилиб? Уч йил бўлди, ўмузроқ нарядида эвеносга бошчилиқ қилади. Баҳорда ҳам, ёзда ҳам, қуада ҳам ўмузроқ трактордан тушмайди. У тракторини суяган тоғим, ишонган боғим, деб билади. Қадимда аравакаш от-аравасига гард юқтирмай асраганига ўхшаб, у ҳам тракторини ўз фарандилик кўради. Сендан унча, мендан бугина, деганлари сингари трактор ўмузроқни сира ҳафа қилмайди. Ҳосил йилда ҳамма бахт даладан ёриб чиқиб уни соғинишга илтифатиди.

Нарядида ишлаганимиз, деб айтмас, бунинг таржимаси биласизми қандай, — кўлиб дейди ўмузроқ, — унинг таржимаси — трактор ва ер илловчи бир кишининг қўлида, дейилган!

Мана бугун ер ва техника таркимонлари — ўттизлаш йиллар ҳамда бугунги механизаторлар учрашиб, бир бирлари билан суҳбатлашиб, маслаҳатлашиб, кечаги тарих, ҳозирги шояли ҳаётдан бахб очибш ўтиришди. Ўттизлаш йил механизаторларининг ошқоқ соҳиллари уларга нуронийлик касб этиб ёшлар олдида улугсифат қўрсалар, кўрақларидаги ордон, медаллар бугунги авлодди акалари, оналари, оталарининг кечаги қаҳрамонига

— Менинг ўттиз йил бурунги хизматимни унутмаганликларидан миннатдорман. Раҳмат ҳаммаларингиз!

Ж. ҲАРАХОН ая айтган: раҳмат ҳаммаларингизга, деган сўзлар бу ерда ўтирган ҳар бир кишининг дилидаги эзу нияти эди. Бу сўзлар партия, ҳукуматимизга, Оқтобга бағишланган сўзлар эди.

Деҳқонларимиз ҳозирги пайтда ҳар қандай ишни ҳам бажара оладиган кучли техникатга эгалар. Даладариимизда ер ҳайдайган, мола босадиган, уруғ екадиган, экинларин парвартиш қиладиган, эгат оладиган, ўғит соладиган, ҳашаротга қарши дори сенадиган, пахта ва кўсақ тарадиган хилма-хил машиналар ишлаб турибди. Агар юзхоқчилар, совхоз ишчилари бундай механизаторга эга бўлмаганлариди эди, ҳозиргидек катта ишларни қила олармидилар? Албатта йўқ. Деҳқонлар билан бир қаторда чорвадор ва богонлар, ғаллакор ва сабзавотчилар ҳам оғир ишни синги, ўзоқни яқин қилувчи машиналар билан тобора кўпроқ қўролланмоқдалар.

Колхоз-совхозлар даласида бўлганимизда, ариқ очатган, зовур қазитган, тепаларни, кўрпк ерларни текислаб олин майдонларини кенгайтиратган кучли техникани кўргаймиз. Уларни деҳқонларимизга Улуғ Октябр берди. Шояли ишчилар синги қишлоқ хўжалигини тобора кўпроқ мукамил техника билан таъминлаш тўғрисидаги Коммунистик партия ва Совет ҳукуматининг топириқларининг ҳаммавақт шараф билан бажариб келмоқда.

Кучли техникатга суяган юлхоқлар, совхозларимизда деҳқончилик экинлари ҳосилдорлиги кескич, ошқирилмоқда, чорвачилик маҳсулдорлиги кўпаймоқда, бу соҳа кескин ривожланаётган. Қишлоқларимизнинг меҳнат қашлари ўтмишда ўроқ билан пичан ўрган, омон билан ер ҳайлаб не машиналар билан унум ундирган бўлсалар, ҳозирги пайтда ҳамма ишларини техника воситасида бажараётирлар. Қайси колхозга борсанг ўнлаб ер ҳайдаш ва чопқ тракторларини ва шунга ўхшаш деҳқончилик ишларини бажарадиган механизаторни кўрсангиз.

Бугунги кунда космосни эгаллаётган совет кишинларининг ишга бутун дунё завданиб назар ташлайди. Деҳқонларимизнинг ҳозирги механизация билан қўролланган даражаси яқингинада омон билан ер ҳайдаган ишчиларнинг дала ишларини бажаришда қўллаётган техникасини космосга чиниш билан тенглаштирса бўлади. Шу сабабдан ҳам қишлоқларнинг каттадан кичиги, ёру-абди бода техника етказиб бераётган партия, ҳукуматимизга чин қўнғилдан раҳматлар айтмоқдалар.

Бундан ўттиз беш, қирқ йил илгари омон-бўйинтириш синдириб тракторга минган эканмиз, ана шу йиллар давомида қилган меҳнатимизнинг улкан меҳаси — пахтаимизда тўқилган қизил байроқ фазолардан ўтиб ой сатҳида хилпираб турибди.

С. МАҲКАМОВ.

Областимиз хўжаликлариди ҳозирги пайтда хилма-хил кучли техника ишламоқда. Ушбу саҳифадеги суратларда чулардан намуналар кўриб турибсиз.

